

1982 se konala pozoruhodná událost. Na univerzitě v Paříži výzkumný tým vedený fyzikem **Alain Aspect** provedl experiment, který by se mohl ukázat jako jeden z nejvýznamnějších experimentů ve 20. století. Neslyšeli jste však o tom ve večerních zprávách. A pokud nemáte ve zvyku číst vědecké časopisy, tak jste pravděpodobně nikdy neslyšeli ani jméno Aspect, ačkoli jsou zde tací, kteří věří, že jeho objev může změnit tvář vědy.

Aspect a jeho tým odhalili, že za **jistých okolností** subatomární částice jako jsou elektrony, jsou schopny okamžitě komunikovat spolu navzájem bez ohledu na vzdálenost, která je odděluje. A je jedno jestli jsou od sebe daleko 10 centimetrů nebo 10 miliard kilometrů. (To není v rozporu s dvouveličinovým vesmírem. Každá ze dvou veličin může mít tři (do časoprostoru) a více dimenzí (pro multiplikované stavy více dimenzí jako projev hmotových entit). Dimenze (každá z dimenzí) veličiny (složka veličiny) je asi zřejmě řada bodů této veličiny (strunaři by mluvili o struně – coby nekompaktifikované dimenzi)...proč a jak jsou body řady diskrétní či spojité – to nevím. Jaký geometrický tvar má tato nekonečná řada bodů „na dimenzi“, také nevím., ale zřejmě nemůže existovat „osamocená řada“ jedné veličiny. K tomu, aby mohla vzniknout nějaká vlna, (a tudíž i elementární částice) musí být ve vztahu k sobě dvě „různé“ dimenze. Nejprve řekněme, že první tři dimenze délkové budiž označeny x_1 , x_2 , x_3 . První tři dimenze časové budiž označeny t_1 , t_2 , t_3 přičemž na každé ose ze tří k sobě kolmých se >stavy< dimenzí dvou veličin „projeví vektorem“ tak, že na ose první x_1 s vektorem „tam“ je i rovněž složka t_1 s vektorem „sem“ . Čili opačným . To, co se výše říká, že subatomární částice spolu komunikují nemusí být ve smyslu „posílání si informace“ ale komunikace, jev – projev změny >na dimenzi<, změny v uspořádání dané řady - dané dimenze bodů. Je-li na n e k o n e č n é dimenzi někde lokální vlnka – zavlňení (nebo vlnobalíček) do podoby elektronu, pak když na jiném konci této dimenze konáme změnu tvaru dimenze, musíme „pohnout“ i elektronem, jeho vlnkou. Nějakým způsobem se zdá, že každá částice ví, co ta druhá dělá. Problémem této hypotézy je porušování Einsteinova postulátu, který tvrdí, že žádná informace (informace anebo rozruch ...?) se nemůže šířit rychleji než je rychlost světla ve vakuu. Poněvadž cestování rychleji než rychlost světla je stejné jako zlomení časové bariery. Tato děsivá výhlídka způsobila, že někteří fyzici zkoušeli přijít s propracovanými teoriemi, jak uspokojivě vysvětlit Aspectův nále. Ale někteří přišli ještě s radikálnějšími vysvětleními.

Tak například **David Bohm** z Londýnské univerzity věří, že Aspectův objev znamená, že objektivní realita neexistuje, a to navzdory zdání vší pevnosti vesmíru, který je v podstatě přelud, obrovský a okázale podrobný hologram.

Aby jsme porozuměli, proč Bohm činní toto překvapující tvrzení, musíme nejdříve trochu porozumět, co je hologram. Hologram je trojrozměrná fotografie, vytvořená pomocí laseru.

Aby byl vytvořen hologram, vyšle se laserový paprsek, který je rozdělen na skrz polopropustné zrcadlo. Předmět, který je fotografován, je nejprve zalit světlem jednoho laserového paprsku, paprsek se odrazí od předmětu, pak se tento paprsek setká s tím druhým, a vznikne výsledný interferenční vzorec, který je zachycen na film.

Když je film vyvolán, vypadá jako nesmyslná zmeť světlých a tmavých čar. Ale jakmile je vyvinutý film osvětlen jiným laserem, objeví se trojrozměrný obraz původního předmětu.

Tři-rozměrnost takového obrazu není jediná pozoruhodná charakteristika hologramu. Jestliže hologram růže je rozdělen na půl a pak osvětlen laserem, každá polovina bude stále obsahovat celý obraz růže.

A jestliže tyto poloviny budou znovu rozděleny, každý kousek filmu bude vždy obsahovat menší, ale nedotčenou verzi původního obrazu. Narozdíl od normální fotografie, každá část hologramu obsahuje všechny informace o celém obrazu.

"Celek v každé části", což je přirozená vlastnost hologramu nám poskytuje úplně nový přístup k porozumění organizaci a řádu života. Po většinu své historie, západní věda pracovala s předsudkem, že nejlepší cesta k poznání fyzikálních fenoménů, ať žábý nebo atomu, je rozpitvat je na kousky a studovat jejich příslušné části.

Hologram nás učí, že k některým věcem ve vesmíru nemůžeme přistupovat tímto způsobem. Jestliže se pokoušíme rozebrat něco konstruované holograficky, nedostaneme části, ale pouze menší celek.

Tento princip motivoval Davida Bohma k jinému chápání Aspectova objevu. Bohm věří, že příčina vzájemného kontaktu subatomárních částic, bez ohledů na oddělující vzdálenost, není to, že si posílají nějaký druh záhadných signálů sem a tam, ale protože jejich oddělenost je iluze. Argumentuje, že v určité hlubší úrovni reality takové částice nejsou individuálními entitami, ale jsou vlastně vyjádřením téhož základního něčeho. ([Až se nechce věřit, že dimenze – složka veličiny, je nekonečnou řadou bodů jakoby to byl „provázek s uzlíky“ a že když se provede „zásah“ do dimenze kdekoliv „na dimenzi“, tak se „důsledek zásahu“ projeví na přesném místě dimenze, tj. na vlnobalíčku co je k místu impulsu nějak „afinní“](#))

Aby lidem přiblížil, co má na mysli, Bohm poskytuje následující ilustraci.

Představme si akvárium obsahující rybu. Představme si též, že nejsme schopni vidět akvárium přímo a naše vědění o něm a co se v něm děje, přichází z dvou televizních kamer, jedna namířena na předeek a druhá je umístěna ze strany.

Jak se díváme na dva televizní monitory, možná budeme předpokládat, že ryby na každé z obrazovek, jsou oddělené entity. Konec konců, protože kamery jsou nastaveny v různých úhlech, každý obraz bude lehce rozdílný. Ale jak budeme pokračovat v dívání se na ty dvě ryby, posléze si uvědomíme, že zde je mezi nimi jistý vztah. ([Podobně si můžeme představit, že řada bodů „v přímce“ \(s našima očima rovnoběžné \) diskrétně oddělených „nobody“ může být interpretována tak, že každý ten bod je „průmětem celé přímky k našim očím kolmé...čili bude-li k našim očím sestavena soustava rovnoběžných přímek >natěsnaných< coby k očím kolmých, vytvoří to „dojem vodorovné přímky z průmětů těch přímek“ .....podobné jako dvě kamery mířené do jednoho bodu](#))

Když se jedna otočí, další také udělá lehce rozdílnou, ale odpovídající otočku; když jedna směřuje dopředu, druhá vždy směřuje ke straně. Jestliže zůstaneme nevědomý o skutečné situaci, možná dokonce dojdeme k závěru, že jedna ryba musí okamžitě komunikovat s druhou, ale tak to jasně není.

Toto, říká Bohm, je přesně to, o co jde mezi subatomárními částicemi v Aspectově experimentu.

Podle Bohma, domnělé nadsvětelné spojení mezi částicemi nám ve skutečnosti jen říká, že existuje hlubší úroveň reality, která je před námi utajena, ([Z matice možných rychlostí tj. z možných typů poměrů délky ku času plyne osa symetrie, která matici rozdělí na část s rychlostmi \$v < c\$ a druhou část s rychlostmi \$c < c^*\$. Ta první „hemisféra matice“ \$u < w_i < w_k < c\$ tu je pro vesmír se zbytkovým časoprostorem a hmotou. Ta druhá hemisféra je symetrická pro „kontravesmír“ co my v něm nežijeme – ale obojí je **realita**,](#)

mající vztahy) komplexnější rozměr za naším, jako je v naší analogii akvárium. Vnímáme objekty, jako jsou subatomární částice, vzájemně oddělené, protože vidíme jen část jejich reality.

Takové částice nejsou oddělené částice, ale aspekty hlubší základní jednoty, která je vlastně holograf a nedělitelná jako předtím zmíněná růže. A protože všechno ve fyzikální realitě je složeno s takových "vzorů", vesmír sám je projekce, hologram.

Vedle jeho fantomové přirozenosti, takový vesmír by měl i jiné dosti překvapující rysy. Jestliže zjevná oddělenost subatomárních částic je iluzorní, znamená to, že hlubší úrovně reality ve vesmíru jsou navzájem nelokálně propojeny. (Vše mluví pro hypotézu, že hmota je z dimenzí veličin x a t sestrojena do vlnobalíčků)

Elektrony v atomu uhlíku v lidském mozku jsou spojeny se subatomárními částicemi, které obsahuje každý losos, který plave, každé srdce, které tluče a každá hvězda, která bliká na nebi. (Vše mluví pro hypotézu, že hmota je z dimenzí veličin x a t sestrojena do vlnobalíčků)

Vše proniká vše, ačkoli lidé můžou kategorizovat, přihrádkovat, a dále členit různé fenomény ve vesmíru, všechna rozdělení jsou umělá a všechna příroda je souvislá pavučina. (Vše mluví pro hypotézu, že hmota je z dimenzí veličin x a t sestrojena do vlnobalíčků)

V holografickém vesmíru, čas a prostor nemůžou být dále nazírány jako fundamentální. Protože pojmy jako poloha, selhává ve vesmíru, v kterém nic není opravdu oddělené od všeho ostatního, čas a tří-dimezionální prostor, jako obraz ryby na TV monitoru, musí být nazírán jako projekce tohoto hlubšího řádu. (???)

V jeho hlubší úrovni je realita jakýsi druh superhologramu, v kterém minulost, přítomnost a budoucnost existují současně. (Co to je současnost ?? Představíte-li si vesmír, ve kterém panuje p o u z e rychlost světla c , pak vůbec nelze stanovit „jednotku“ délky ani „jednotku“ času...není vztažnost. A proto ani čas neběží, ani rozpínání není k čemu sledovat. Rozpínání vesmíru je možno sledovat p o u z e tehdy, pokud se budou generovat struktury hmotové z „nehmotových“ tedy z času a délky způsobem >vlnobalíčkování dimenzí<) To znamená, že s vhodnými nástroji může být možné někdy dosáhnout superholografické úrovně reality a vytrhnout výjevy z dlouho zapomenuté minulosti

Co ještě superhologram obsahuje je otevřená otázka. Dejme tomu, že takový superhologram je matrice (matrix), který dává zrod všemu ve vesmíru, (Koresponduje to s mou vizí o „předbig-bangovém stavu symetrie dvouveličinového vesmíru, kdy stav veličin byl $c^n = c^n$ a ten dal zrodu „své asymetrické podoby“ v podobě tohoto vesmíru za parabolické rovnováhy) obsahuje všechny subatomární částice, které byly nebo budou - každé utváření hmoty a energie, které je možné, od sněhových vloček ke kvasarům, od velryb ke gamma paprskům. Může to být viděno jako druh kosmického skladiště "Všeho co je". (Vše mluví pro hypotézu, že hmota je z dimenzí veličin x a t sestrojena do vlnobalíčků)

Ačkoli Bohm připouští, že neznáme zatím žádný způsob, jak poznat, co ještě jiného může ležet ukrytého v superhologramu, odvažuje se tvrdit, že nemáme žádný důvod předpokládat, že neobsahuje více. Nebo jak tvrdí, možná že superholografická úroveň reality je jen pouhý stupeň, za kterým leží "nekonečnost dalšího rozvoje". (Střídání symetrieckých stavů dvou veličin se stavy asymetrickými...střídání se děje „kulhavými schody“ tj. multiplikačním činitelem $\Delta t / t$)

Bohm není jediný badatel, který našel důkaz, že vesmír je hologram. Standfordský

neurofyziolog **Karl Pribram** pracoval nezávisle na poli výzkumu mozku a je též přesvědčen o holografické podstatě reality.

Pribram došel k holografickému modelu při uvažování nad hádankou jak a kde je uložena v mozku paměť a vzpomínky. Po desetiletí dlouhých studií ukázal, že spíše než omezená na určitou oblast, je paměť rozptýlena po celém mozku.

Po sérii zásadních experimentů v roce 1920, mozkový specialista **Karl Lashley** objevil, že nezávisle na tom, která část mozku krysy byla odstraněna, krysa nezapomněla, jak vykonat řadu úkolů, které se naučila před operací. Jediný problém byl, že nikdo nebyl schopen přijít s vysvětlením tohoto podivného ukládání paměti, založený na principu "celek je v každé části".

Pak v roce 1960 se Pribram setkal s holografickým modelem a uvědomil si, že našel vysvětlení, které vědci hledali. Pribram věří, že vzpomínky nejsou zakódovány v neuronech, nebo malých seskupeních neuronu, ale ve vzorcích nervových impulsů, které křížují mozek skrz na skrz stejně, jako světlo laseru interferuje celou oblastí kousku filmu, na němž je holografický obraz. Jinými slovy, Pribram věří, že mozek je sám o sobě hologram ([Složitost vlnobalíčková mozku je vysoká, ... entropie krát zesložňování hmoty je konstantní](#))

Pribramova teorie také vysvětluje, jak lidský mozek může hromadit tolik informací v tak malém prostoru. Bylo odhadnuto, že lidský mozek má kapacitu zapamatovat si něco v řádu kolem 10 miliard bitů informací během průměrného lidského života (nebo přibližně ten samé množství informací obsažené v pěti svazcích *Encyklopedie Britannica*.)

Podobně, bylo objeveno, že vedle jeho jiných schopností, hologram vlastní ohromující kapacitu pro ukládání informací - jednoduše při změně úhlu, pod kterým dva paprsky zasáhnou kus fotografického filmu. Tak je možné zaznamenat mnoho různých obrazů na ten samý povrch. Bylo demonstrováno, že jeden čtvereční centimetr filmu může pojmout až 10 miliard bitů informace.

Naše záhadná schopnost rychle si vybavit jakoukoliv informaci, kterou potřebujeme z ohromného množství uskladněných informací se stává mnohem více pochopitelnější, pokud si představíme, že mozek funguje podobně jako hologram. Jestliže se váš přítel zeptá, aby jste mu řekli, co vám přijde na mysl, když řekne slovo "zebra", nemusíte nemotorně třídit po zpátku skrze ohromné a buněčné abecední soubory abyste dospěli k odpovědi. Namísto toho se nám vybaví asociace jako "pruhovaná", "podobná koni", a "zvíře žijící v Africe" napadne téměř okamžitě.

Vskutku, jedna z nejvíce udivujících věcí kolem lidského myšlenkového procesu je, že každý kus informace se zdá být okamžitě souvztažný s každým ostatním kouskem informace. ([Informace zřejmě není „hmota“, informace sama není vlnobalíčkem... vlnobalíček na dimenzi \(na několika dimenzích \) se nedá přemístit po těchto dimenzích rychleji než světlo, ale informace, tedy „změna na samém vlnobalíčku“ vyvolá změnu - informaci na „protějším symetrickém místě“, ať je kdekoliv](#)) Protože každá část hologramu je nerozlučně navzájem propojená s každou další částí. ([Bodová síť dimenzí časových i délkových](#)) Je to možná prvotřídní příklad navzájem souvztažného systému v přírodě. ([Nezáleží na tom zda \$v < c\$ nebo \$c < c^*\$](#))

Uskladnění paměti není jediná neurofyziologická hádanka, která se stává více jasnější ve světle Pribramova holografického modelu mozku. Další je, jak mozek může překládat lavinu frekvencí, ($\Delta t / t$) kterou přijímá přes smysly (světelné frekvence, zvukové frekvence, a tak dále) do konkrétního světa našeho vnímání. Kódování a dekodování frekvencí je přesně to,

co hologram dělá nejlépe. ($\Delta t / t$ ... každý bod na nekonečné dimenzi má „své“ charakteristické $\Delta t / t$ ... a jeho změna se projeví na opačném symetrickém konci...??) Právě hologram funguje jako jakási čočka, překládací zařízení schopné přeměnit zjevně nesmyslnou změtu frekvencí do souvislého obrazu, Pribram věří, že mozek také zahrnuje čočku a užívá holografické principy, aby matematicky konvertoval frekvence, které přijímá skrze smysly do našeho vnitřního světa vnímání. (Jsou-li dimenze veličin z bodů, z posloupnosti – řady bodů, pak každou realitu popisujeme tak, že realitě dáváme „jména“, dáváme názvy, dáváme jí do podoby, do značek apodobně... jak realita sama o sobě vypadá – tedy třeba „bod dimenze časové“ a „bod dimenze délkové“, to nevíme... přesto i ty body můžeme POJMENOVAT pomocí matematiky a říci, že vesmír je matematický, matematicky popsateľný.)

Působivé množství důkazů naznačuje, že mozek užívá holografický princip. Proto není divu, že Pribrama teorie, získává rostoucí podporu mezi neurofyziology.

Argentinsko-italský badatel **Hugo Zucarelli** nedávno rozšířil holografický model do světa akustických jevů. Rozpačitý z faktu, že lidé mohou lokalizovat zdroj zvuků, aniž by museli pohnout hlavou, i když jen naslouchají jedním uchem. Zucarelli dospěl k tomu, že holografický princip může vysvětlit tuto schopnost.

Zucarelli také vyvinul technologii holophonického zvuku, metodu záznamu schopnou reprodukovat akustickou polohu s téměř tajemným realismem.

Pribramova víra, že naše mozky matematicky konstruují "tvrdou" realitu v závislosti na vstupních frekvencích, tak získala dosti velkou experimentální podporu. ([Moje dvouznakové vzorce hadronů a leptonů jsou toho důkazem](#))

Bylo shledáno, že každý z našich smyslů je citlivější k mnohem širší řadě frekvencí, než se původně myslelo.

Výzkumníci odhalili, například, že naše zraková soustava je citlivá na zvukové frekvence, že náš smysl čichu je částečně závislý na tom, co je dnes nazvané "osmické frekvence", a dokonce buňky v našich tělech jsou citlivé na širokou řadu frekvencí. Takováto zjištění nám naznačují, že to jenom zaleží na holografické působnosti vědomí, akk takové frekvence jsou vytříděny a rozčleněny do konvenčního způsobu vnímání.

Ale ještě překvapivější výsledek dostaneme, když spojíme Pribramův holografický model mozku spolu s teorií Davida Bohma. Co se stane? Jestliže je hmatateľný svět jen druhotná skutečnost a co je "tam venku" je jen změtu frekvencí, a jestliže je také (druhotná skutečnost) hologramem a jen vybírá určité frekvence z této změti a pak je matematicky transformuje do smyslového vnímání, co se stane s objektivní realitou? ([Skutečnost „tam venku“ není jen změtu frekvencí, ale vlnobalíčky + ona změtu frekvencí co se vlnobalíčkům mění ...](#)) Řečeno zcela jednoduše, přestává existovat. (objektivní realita) Jak už východní náboženství dlouho avizují, že materiální svět je Májá, iluze, ačkoliv si můžeme myslet, že jsme fyzické bytosti, pohybující se skrz fyzický svět, nejde o nic, než o představu. ([Materielní svět není iluze samotná, ale iluze o materii. Materie je podstatou dvouveličinová, tedy vlnobalíček z dimenzí délek a dimenzí času](#))

Jsme vlastně "přijímače" plovoucí skrz kaleidoskopický oceán frekvencí, ([Ano, pomocí frekvencí v n í m á m e změny materie „hotové“ a dokonce tvorbu materie. Hotová materie co vystoupila z hlavní posloupnosti zesložítování hmoty už je zakonzervována pro změny pouze „časem“, mění se pouze interakcema tj. vlnobalíček prodělá změny pomocí jiného](#)

vlnoobalíčku) a co vybereme z tohoto oceánu a proměníme do fyzické skutečnosti je jen jeden kanál z mnoha, která lze získat ze superhologramu.

Tento překvapující nový obraz skutečnosti, syntéza Bohmova a Pribramova pohledů, byla pojmenována jako holografické paradigma, a ačkoli mnoho vědců se k němu postavilo se skepticismem, jiné to přitáhlo. Malá, ale rostoucí skupina výzkumníků věří, (**Určitě pracují na tom zadarmo jako já a určitě se jim všichni ostatní posmívají a nikdo jim nazlost neradí**) že to může být jeden z nejpřesnějších modelů reality, ke kterému věda dosud dospěla. Více jak to, většina věří, že může řešit některá mystéria, která nebyla vědou předtím vysvětlitelná a dokonce ustanovit paranormální jevy jako součástí přírody. Četní badatelé, včetně Bohma a Pribrama, si všimli, že mnoho parapsychologický fenoménů se stává mnohem více srozumitelnější v termínech holografického paradigmatu.

V vesmíru, ve kterém individuálních mozky jsou ve skutečnosti nedělitelné části většího hologramu a všechno je neskonale vzájemně propojené, telepatie může být pouze zpřístupnění holografické úrovně.

Je mnohem snazší porozumět, jak informace může cestovat, od mysli osoby "A" k mysli osoby "B" na daleké vzdálenosti a pomáhá pochopit mnoho neřešitelných hádanek v psychologii. Zvláště **Stanislav Grof** cítí, že holografické paradigma poskytuje model pro porozumění mnoha záhadných fenoménů, které lidé zažívají během změněných stavů vědomí.

V roce 1950, zatímco vedl výzkum LSD jako psychoterapeut, Grof měl jednu pacientku, ženu, která náhle došla k přesvědčení o totožnosti ženy s druhem prehistorického plazů. Během trvání její vize, nejenže přesně popisovala všechny pocity, jako by skutečně byla plazem, ale dokonce popisovala části samčí anatomie. Popsala, že hlava samce byla pokryta barevnými skvrnami.

Co bylo pro Grofa překvapující, že ačkoli žena neměla žádnou dřívější znalost o takových věcech, pozdější rozhovor se zoologem potvrdil, že u jistých druhů plazů, hraje barva v oblasti na hlavě vskutku důležitou úlohu jako spouštěč sexuálních podnětů.

Skutečnost této ženy nebyla ojedinělá. Během průběhů jeho výzkumů se Grof setkal s příklady pacientů identifikující se vlastně s každým druhem na evolučním stromě. Co více, shledal, že takové zkušenosti často obsahují tajemné zoologické detaily, které se ukazují jako přesné.

Regrese do zvířecího království nebyli jedinou hádankou psychologických fenoménů, se kterými se Grof setkal. Také měl pacienty, kteří se zdáli proniknout do jakéhosi druhu kolektivního nebo rasového nevědomí. Lidé s malým nebo žádným vzděláním náhle dávali detailní popis pohřebních praktik z dob Zarathustry a scén z Hinduistické mytologie. V jiné kategorii zkušeností, osoby dali přesvědčivý popis z cest mimo tělo, záblesků budoucnosti, a regresí do zjevně minulých inkarnací.

V pozdějším výzkumu, Grof se setkal s tím samým rejstříkem fenoménů i u terapeutických sezení, které nezahrnovali užití psychadelických látek. Protože společným prvkem takových zkušeností, který se objevoval, byla transcendence individuálního vědomí za obvyklé hranice ega a omezení času a prostoru, Grof je nazval "transpersonální zkušenosti", a pozdějších 60 letech pomohl založit větev psychologie nazývanou "transpersonální psychologie", jejíž studiu se potom plně věnoval.

Ačkoli do nově založené Asociace transpersonální psychologie vstupovalo stále více

podobně myslících profesionálů, ([Bez posměchu se výzkumu věnujících a za peníze](#)) a přestože se stala transpersonální psychologie respektovanou větví psychologie, ani Grof ani ostatní nebyli schopni dlouho poskytnout vysvětlení pro takové bizarní psychologické fenomény, kterými byli svědky. Ale to se změnilo s příchodem holografického paradigmatu.

Jak si Grof nedávno všiml, jestliže je mysl jen část kontinua, labyrint, který je spojený nejen s každou další myslí, která existuje a nebo existovala, ale s každým atomem, organismem, a oblastí v ohromném prostoru a času, fakt, že je schopna příležitostně dělat vpády do tohoto labyrintu, a mít transpersonální zkušenosti, se už dále nemusí zdát tak divné. ([Není v rozporu s dvouveličinovou vizí vesmíru, ba naopak by vize mohla přispět novou motivací](#))

Holografické paradigma má také dopady pro takzvané tvrdé vědy jako biologie. **Keith Floyd**, psycholog ve Virginii, poukázal, že jestliže pevná realita je jen holografická iluze, nemůže být déle pravdivé tvrzení, že mozek produkuje vědomí. Spíše, je to vědomí, které vytváří zdání mozku - stejně tak jako těla a všeho kolem, co interpretujeme jako fyzické.

Takový obrat v způsobu v náhledu na biologické struktury způsobil, že výzkumníci poukazují, že medicína a naše porozumění léčicímu procesu může být též transformován holografickým paradigmatem. Jestliže zřejmá fyzikální struktura našeho těla je jen holografická projekce vědomí, je jasnější, že každý z nás je více zodpovědný za naše zdraví, než původní medicínské znalosti připouštějí. Co nyní nahlížíme jako zázračné uzdravení z nemoci, může být vlastně změna ve vědomí, která se následně projeví ve změně hologramu těla.

Podobně, sporná nová léčebná technika jako je vizualizace může účinkovat stejně dobře, protože v holografické sféře myšlenkové obrazy jsou stejně reálné jako "realita".

Dokonce vize a zkušenosti zahrnující "nadpřirozené" skutečnosti, se stávají vysvětlitelné holografickým paradigmatem. Ve své knize "Dary neznámých věcí", biolog **Lyll Watson** popisuje jeho setkání s Indonéskou šamankou, která vykonávající rituální tanec, byla schopna vytvořit úplný háj stromů náhle mizejících ve vzduchu. Watson líčí, že jak on a ostatní udivení diváci sledovali tu ženu, způsobila, že se stromy znovu objevili a pak znovu zmizely a objevili, několikrát za sebou. ([Stromy nezmizely, ale šamanka „naladila mozky diváků“ do transcendentna, do stavu mírné halucinace, do stavu periferního vnímání těch stromů...dokáže „přesvědčit diváka“, že se bude z okna dívat na protější panelák tak, že tam má najít na balkóně mezi židlemi strakatou kočku a ...a přitom přesně v paprsku koukání diváka projde na chodníku člověk . Pozdější otázka na diváka bude, zda po chodníku někdo prošel a zda ho viděl. Odpověď jeho bude, že „nic“ neviděl, neb byl očima soustředěn na balkon toho paneláku \)](#)

Ačkoliv běžné vědecké chápání není schopno objasnit takovéto události, události podobné výše uvedené nás stále více ubezpečují, že skutečná realita je pouze holografickou projekcí.

Snad se dohodneme o tom co je "tam" nebo "není tam", protože co my nazýváme shodnou realitou, je formulováno a vyjádřeno v úrovni lidského nevědomí, v kterém všechny mysli jsou nekonečně navzájem propojeny.

Jestliže toto je pravdivé, pak bude mít holografické paradigma hluboké důsledky, neboť to znamená, že takové zkušenosti jako jsou Watsonova nejsou obecnou zkušeností jen proto, že naše mysli jsou programovány vírou, že to nejde. V holografickém vesmíru nejsou žádná omezení v rozsahu v jakém můžeme měnit strukturu reality.

Co my vnímáme jako realitu je jenom plátno, čekající na nás, aby jsme na něj mohli kreslit

obrazy, které chceme. Vše je možné, od ohýbání lžíce silou mysli až po neuvěřitelné události, které zakusil Castaneda během jeho setkání s Donem Juanem, neboť magie je naše vrozené právo, ne tedy zázraky, to jen naše schopnost programovat realitu, jak chceme, když jsme třeba ve snu.

Vskutku, -dokonce naše základní názory na realitu se stávají podezřelé, neboť v holografickém vesmíru, jak Pribram poukázal, že i náhodné události musí být viděny jako založené na holografických principech a tak i determinovány. Synchronizace nebo významné shody okolností náhle dávají smysl a všechno v realitě tak musí být viděno jako metafora, neboť dokonce i ty největší náhody vyjadřují nějakou hlubší symetrii.

Zda-li Bohmovo a Pribramovo holografické paradigma bude přijato vědou nebo bude ignorováno zůstává otázkou, ale jisté je, že už mělo vliv na myšlení mnoha vědců. ([a o to jde i hypotéze dvouveličinového vesmíru](#)) A i kdyby bylo shledáno, že holografický model **neposkytuje to nejlepší vysvětlení** pro okamžitou komunikaci, která se zdá probíhat mezi subatomárními částicemi, přinejmenším, jak poznamenal Basil Hiley, fyzik z Londýna, přinejmenším Aspectův objev naznačuje, že musíme být připraveni radikálně uvažovat o novém pohledu na realitu. [možná i na realitu dvouveličinového pojetí vesmíru](#)

(z anglického originálu přeložil Habib)

okomentoval jsem 11.02.2003

j_navratil@volny.cz